

ΠΛΑΪ Σ' ΑΥΤΟΥΣ ΚΙ ΑΥΤΕΣ ΠΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥΝ
ΣΤΟ **Κομπάνι**

Δε χύνουν δάκρυ
μάτια που συνηθίσαν να βλέπουνε φωτιές
δε σκύβουν τὸ κεφάλι οἱ μαχητές
κρατᾶν ψηλά τ' ἀστέρι
μὲ περηφάνεια
δὲν ἔχουμε καιρὸ νὰ κλαίμε τοὺς συντρόφους
τὸ τρομερὸ σας ὄμωσ κάλεσμα
μὲς στὴ ψυχὴ μας
κι οἱ δεκαπέντε σας καρδιές
θὲ νὰ χτυπάνε
μαζὶ μας
τὸ σιγανὸ σας βόγγισμα
σὰν προσκλητήρι
χτυπά στ' ἄφτιά μας
σὰν τὸν ἀντίλαλο βροντῆς.

Στάχτη θὰ γίνεις κόσμε γερασμένε
σοῦ 'ναι γραφτὸς ὁ δρόμος
τῆς συντριβῆς
καὶ δε μπορεῖς νὰ μᾶς λυγίσαις
σκοτώνοντας τ' ἀδέρφια μας τῆς μάχης
καὶ νὰ τὸ ξέρεις
θὰ βγοῦμε νικητές
κι ἄς εἶναι βαριές μας
οἱ θυσίες.

Μαύρη ἐσὺ θάλασσα γαλήνεψε
τὰ κύματά σου
καὶ θὰ 'ρθεῖ ἡ μέρα ἡ ποθητὴ
ἡ μέρα τῆς εἰρήνης
τῆς λευτεριάς σου
ὦ ναι θὰ 'ρθεῖ
ἡ μέρα που θ' ἀρπάξουμε τίς λόγχες
που μὲς στὸ αἷμα τὸ δικό μας
ἔχουνε βαφτεῖ.

Ναζὶμ Χικμέτ, Στους δεκαπέντε συντρόφους

Αφίσα της Αριστερής Κίνησης Αρχιτεκτονικής - ΕΑΑΚ